نقاش

اورېـــــــدلي مي له چــا نه دا قصه ده
که مي لــوستی یوه کتــاب کې شپه ده

یو نقــاش چي زمـــــاني وو ځــورولي
بې خوبیـــــو، لــــوږو، تنـدو کړولي

د هنر کـــــرښي یې تلـــلي وې بېځـایه
د نبـــوغ شغـــــله یې پته و له بنـایه

د آسمـــــان له ړندو ستر گــونه لوېدلي
بدبختـــــۍ او کـــــړاووته زیږېـــدلي

د حقیـــرو په حلـــقه کي حقیــــر شوی
د غنــي هنرمندان کې فقیر شوی

Ketabton.com

یوه ورځ یې لــوږه زیاته شوه په کــور کې
د چوپیا کــوزه نسکــوره شوه په شور کې

که لــویان وو که واړه وو په فــریاد شول
ژوند کړی شوه، همه واړه په داد داد شول

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور چې ولېدل بې وزله ماشـــومان خپل
خپل د وړه کټرۍ، په نس وږي بچيان خپل

چې په لــــوږه نارې وهي غوغـــــا کړي
سر تنـــدي وهي ډوډۍ پسې ژړا کـــړي

رڼـــا ورځ يې توره شپه شوه د غمـــــونو
لار ترې ورکه کـــړه هره خوا مصيبتـونو

توفـــاني بېړۍ شوه واخيسته موجـــونو
اوښکـــو ډوبه کړه دنيا شوه د غمــــونو

پښې لوڅې سر سرتور ګريوان شکېـــدلی
رنګ الوتې شونډې ژېړې مخ شکـــولی

فريـادي په تلـــوار راغــــله مصورته
خپـــل خـاوندته د غمـــــونو مفسر ته

ور د مخه شوه ببيـــاکه لمبه نــــاکه
وی يې اې زړه ډبــــــرينه اې سفـاکه

څه د پـــــاره دا د غم نقشـــــونه باسې
کـــومه ورځ به د بچـــو تپوس له راسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه ونه دا آسمـــــان او دا دريـــاب
چې دې کښلې دي د خپـل زړه په خوناب

هغه روڼ رونــد چې بې امســا په لار روان دی
هغه سپـور چې معـــرکه کې په جولان دی

هـــا مـــرغه چې رپـــوي وزر جـوړې ته
هغه زوړ چې لاس يې پـورته دي توبې ته

دغه نـــور عبث شيان چې رسمـــوې ته
کوم لباس کومې ډوډۍ کومې او ګرې ته

دې بې ځانه تصـــويرونو نه څه غـــواړې
په دې خـــوار فن باندې ولې دومره وياړې

دغـــه ډېرې عبث ولې رنګـــــوې ته
دا رنګـــــونه خوشې ولې خرڅوې ته

په دې خوار دو بې روزی هنر کې څه دی
بې له لوږی او خواری نه چې خــواره دی

ماشومــــان دې وږی تږی اسکـــيرلی
بربنــډ شوی رنځور شوی ځــوريـــدلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

راولـــی په ژونـــد وسارو بدی چـــاری
د بې ځــــان تصویر لپــــاره باسی لاری

ځـان داران دې له بې ځـــانونه قربـان کړل
خپل بچیـان دې له خپل لاسه پریشان کړل

دغــه ځنـــگه عاطفه ځنـــگه هنـــر دی
دغــه تیـــــږه ده که زړه د بشـــر دی
نور دې نشم دا رســـوا ژوندون زغمـــلی
نور دې نسم دا حقیـــــر هنـــر منــــلی

د نهنـــگ له خولې نه واخـــله خپله برخه
نه بـــل لور شته نه بله ورخ نه بله کرخه

د همت مـــرغه د مـــــرد دی ورپسې شه
څه ستومان څه سرگردان شه څه خولی شه

مصـــور چې واوریـــدلی دا خبـــری
لـــه موســکایې توییـــدې دغم شکری

په خنـــدا خنـــدایې ووی دغـــم یـــارته
د ترخـــه رونـــد د مزلـــــونو وفادار ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

همـــــدا نن شپه دمه راکه چې سبـــا شي
ستـــا د زړه او د خـــاطر غوټۍ به واشي

سري طـــــلاوی دولتـــونه به پیـــدا کم
ستـــا په شونـډو به روان رود د خندا کم

دا حقیـــر خلـــک به وبولـــم حقیـــــر
دا غنیـــــــان چې په فطرت کې دي فقیـــر

د فلـــک په زړه کې به وخوټــــــوم وینې
د زمــــــان ستـــر گې به کـــم په ژړا سپینې
ته اوس وځه او مــــا پرېږده اندیښنـــو ته
خپل تصمیم خپـــلو رنځو، خپـــلو غمـــوته

شـــا او خـــوا رانه چاپیر دی ځنځیـــــرونه
په کـــــړیو کې مې ســـوځي سره اورونه

پښې تـــړلی خـــوله تـــړلی لاس تـــړلی
د نجــــــات ورونه له کـــوز و پاس تـړلی

لـــوږی تنـــدی بې ارزښته بې عـــزت کړم
نشتمنـــې پخپـــل وطن کې بې حرمت کړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نــو ر به نکــړمه ستومان چا ته دماغ خپل
بـل به نکړم بې بصـــــرو ته څــراغ خپل

د رســـام ښځې چې واوریــدې خبـــرې
په غومبـــو رو یې رالـــړ شوې مرغلـــړې

پوهیــــده د ژونــد ملګری څومره سوځي
چې له زړه یې د لاســـو ګـــوتی خوځې

نو په پته خـــوله روانه شـــوه ستنه شــوه
تـــا به ویلـــــی له غیـــرته پښتنه شـــوه

شپې تـــرې یووړلی د اوښــــکو مرغلرې
زمـــان هیـــرې کړې د شپې ترخې خبرې

پښیمـــانه وه له تیــــرو جنجـــــالونو

را اوچتـــه شوه له ځــــایه په سوالـــونو

پـــولادي زړه یې زهیـــــر او نـرم شوې
په تسل تسل رام شـــوې ګــــرم شوې

د خـاوند کوټې ته راغـــله شرمیــــدلې
پښیمــــانه عذر خـــواه خجلت وهـلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

قصې او افسانې

چې کـــــته یې ځای خالي دی آشنا نشته
د نادمـــــو تللیـــو او ښـــــــکو دوا نشته

نا ببـــــره سخته ویـــره وررپیــــــــدا شو
لــــکه پـــــاڼه په لړزه او رېږدېـــــدا شو

سودایې مخ په انـــګړ غبـــر ګه شوه بېرته
ترینه ورکـــه شوله لار چې ځي به چېرته

سره لمبه شوه په انـــــګړ راګرزېـــــدله
ګــــــرزیدا کې پخلنځی ته وختــــــله

چې په وره د پخلنځی یې قـــدم کېووت
د غـــــــوایې په یوه رون یې نظر پریووت

په افسوس سره یې وکــــــړه دا خبـــره
بې سنجشه بې له ځنـــــــډه نابېـــــره

اوه ! دې خوار به چا ته لاس وي غځولی
بیـــا به چـــاته محتـــاج شوی شرمېدلی

د چـــا ور بې دومـــره وخته وي وهلی
څومـــره څومـــره به شرمونو وي ځپلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې راشه څه کبـــاب ترينه تيـــار کړم
بيــا به ورشم ماشـــومان به رابيدار کړم

ګوندې دى هم له کوم خوا نه راپيدا شي
زمــا بده وزه هېــر کړي پخـــلا شي

چې چـــاړه يې کړه تيــاره غوځېــدو ته
لاس يې وړانـدې که ورانه له پرېکېدو ته

مسخـــــرى ورسره پيـــل کړي تقــدير
غـــوښه نه و په ديـــوال و يو تصـــوير

چـــاړه ونښته ديـــوال کې راکــړه شوه
د بيــــوزلې مورا سره دغــم لمبه شوه

وى يې دغه ابـــدي زمونږ تقـــدير دى
خـــوړو په ځاى په برخه کې تصوير دى

د نرګس پيالى يې ډکي په خوناب شوى
د غمـــــونو ترانې کتـاب کتـاب شوى
دې خپـــل فقـــر ته ژړل لا نا خبــــره
چې د يــــار د مـــرګ ناره شوه نا ببـره

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه کې نا آشنـــا سړی نـــاره کړه
چې رسـام په سر چپه د مرګ پیاله کړه

له خپل لاسه یې لاهو که ځان دریاب ته
د خوني څپو منـــــګولوته ګــرداب ته

ښځه ورانه شوه بچـوړی رابیدار شول
رابیـــدار شول له کتهونو راګوزار شول

زړونــه ونیــول پنجــوکې فریـــادونو
سترګې پټې کـړي داوښکو یسلاوونو

له کــــړکیو داروازو او دیـــــوالونو
ســــر راوایسته دردونـــو او غمــونو

په کـــاله د یتیمۍ لمبه خـــوره شوه
د فلک چـاړه د مرګ په وینه سره شوه

زمـــانه په تیـــرېدو وه څـــرخېدله[۱]
د مطبـــــخ تابلــــو بازارته ووتلـــه

په لکـــــونو باندې خـرڅ هغه اثر شو
یو کـــاغذ له کــوټه زرو برابــر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هـــر اثر سره چې جوخته قـــرباني شي
بې زواله بې همتــــا جـــاوداني شي

عــادي خلك قــــربانۍ نه قهرمان شي
قهرمـان شي چې له خلكو نه قربان شي

دغبرگولې ، ۱
۱۳۴۲ ـ کابل

---

۱ ـ بله بڼه : زمانه په څرخېدو وه تېرېدله

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیشه مورکۍ

یو زلمـــی مورک له تندې نه بیتـــاب شو
له سوری نه رادبانـــــدې په شتـــاب شو

چې راووته نو ودرېـــــده له ویـــــری
هسې نه چې پیشو پټه وی کـــوم چېرې

یوه شیبه هـــلته ولاړو حیـــــــرانۍ کې
د پیشو په فکـــرو ذکـــر او پریشانۍ کې

وې څه وکـــرم له تادې نه مجبـــوریم
که خطـر دی که مرگی دی زه معذوریم

یا به ځـــان کړم له منـــگی څخه سیـــراب
یا به کـــرمه دا خـــراب ژوندون خراب

خـــوار صورت به مې مرگی ته نشانه شي
که اجـــل و نو پیشـــو به بهـــــانه شي

او که نه سیـــراب به راشمه ســـوری ته
بیـــا به نوی لغـــم پـــری کمه وری ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایې ووی په اوبـــــو پسې روان شـــــو
راغی ودریـــــــده یو مټ ته او ایران شو

وې یې گـوره چې عجب شانې منگی دی
جـوړ له خاورو هسې ندی چې لرگی دی

گوندې وی چې کې پیـدا کړم د زړه تاب
په اوبــــــو د ژونــــدانه شومه سیـراب

د منــــــگی په کمان مټ ته په ختــــــو شو
د مټ خولی نه چارچاپیــر په گرزېدو شو

پښه یې وښــوییده ولـــوېده د لانــــــدې
په شــــرابو آلـوده شو لانــــدې بانــــدې

په لامبـــو، لامبو راوخــــوت د خم سر ته
په زحمت بانــــدې راووت ترې بهـــر ته

دم درحــــاله سوه نشه وربانــــدې راغله
د مستۍ مسته ځــــپه وربانـــــدې راغله

ویـــــره لاړه له غیــرته شین زمـــری شو
لــه غـــرور او حمــاقته لیـــــــونی شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په بریتـــو کې یې پیــدا د زور شغـله شو
ژونـــد تر پـــایه ورته ښکلې یوه نغمه شو

د لـــذت او تکـــبر له لیونتـــــوبه
بې آشـــوبه سریې لاړه تر آشـــوبه
دی لا نـــاست و چې پشکه را پیـدا شو
د اـــــــکۍ په تاوېدو شو په گـدا شو

وې یې هـــر کله زمـا د ستر گـــو توره
دغــه لمـــر دی راختـــلی له کوم لوره

دغه څنـــگه یې راغلـــی نابـــــــره
مـــا ړنده کـــړې چې زه نه یمه خبـــره

ستــــا راتگ ته کـــړۍ شپه ومه بېداره
بخت ته گـــــوره چې راځی په رڼا لاره

اوس نوو ایه څه دې حال څه دې روزگار دی
بیا دې کوم جوال ته ایښی دام د ښکـــــار دی

ځـــوان موږک چې و مستۍ بېـــوا که کړی
د شرابـــــو کیفیت بېبــــــاکه کـــړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پخپـــل ځان يې دا ګمـــان شو چې زمرى يم
او کــه نه يمه نو کـــم تر کـــمه سپى يم

نوېې پرانيستــــــــــله خوله او درفشان شو
له چـــاتې نه مخـــــــامخ پې ور روان شو

وې يې څـــــــرنګه جـرأت کــــوى پيشو
چې راغــــــلى يې دربـــــــار ته د زمرو
زه زمــــــرى يم ګـوره پام که موږ.ک نه يم
پـــــروا ګيــره د پيشو او تلـــــــــک نه يم

له غضبه که يـــــوه چيغه کــــمه پــــورته
څه به کــــاندې وايه تبنتي به کـــــوم لورته

ته لــه کـــومه وايه دونـــه جـــــرى شوى
چې پـــه مخـــه را روانـــه د زمـــرى شوى

دغــه دومــــره موږ.کـــان چې تا نيـــــولى
پــه کوم حق او کوم جرأت دې ټول خوړلى

که مې کېښـکو دى له خولى به دې باران شي
تـــرې راتوى به په زرګــــونو موږ.کـــان شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

بـــايد وبـــاسي تـــوبه او پښيـــمان شي
کـــــلی پرېـــږدي او د غـــرو پلو روان شي

کنـــه ژامې به دې هسې کـــړمه مـــاتې
چې عبـــرت شي ټـــول عالــــم ته ځنې پاتې

لوی جهـــان به درته تنـــگه يو کړی کړم
لـــه غضبه به دې يـــوه گـــوله مړی کړم

وايـــه ژر شه اې بـــــدبخته بې ادبـــه
ځـــواب راکه کنې پـــرې به دې کـــم ژبه
تأخيـــــر مه کوه پښـــو له راگـــذار شه
وعـــده راکه له ظلمـــونو توبه گـــار شه

له مـــوږ که چې پشـــو واورېـــدې باتې
وې يې ستـــا له خـــولی رااوری دغه گاتې

وې يې هـــو احمقه چوپ شه زه زمری يم
له غصې نه ســـره لمـــبه يم ليـــونی يم

دا ته نه وينې صـــورت مې ټـــول رپيږي
له غضبه مې مـــــاغزه درته اپشيـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو وخندل موږک ته وې یې جانه
راته ښکاري چې موږ شوی یې له ځانه

دا قدرت دې وایه څنګه پیدا کړی
راته ښکاري پریشان خوب دې لیدلی

ته د نورو موږګانو وکالت کړې
وایه ځان به له ما څنګه سلامت وړې

اوس به وګوري د ژوندوروستنۍ لوبه
رابیدار به شي له خپله درانه خوبه

شپېبه وروسته نیشه ولاړه موږک سم شو
ترې چاپیره د ژوندون د بقا غم شو
پیشو وویل اوس وایه څه فرمان دی
مخاطب زما زمری که موږک جان دی

موږک وویل ما بد کړي او خر شوم
خر خو شه وي زه تر خره ام لا بتر شوم

شرمسار یمه ما وبخښه امیره
له دې لوی بې ادبې له دې تقصیره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستــا مقـــام زما تر جــــرمه ډېر اوچت دی
زمـــــا په پلو کې ستا له فیضه حـرکت دی

په دې کـلی کې چې چېــــرې مور.کان دی
همه واړه لاس تـــړلی بنـــــدگــــــان دی

چېـــــرې زه او چېـــرې ته عــــالي مقـــامه
خـــــوله مې مـاته کړی بې ستـــا له احترامه

پیشو وویــــل خبـــــرې دې تـــرخې وې
خو زه پوهېــــــېږم د تا نه وې د نیشې وې

مگـــــر زه ستـــا په نیـــووو یمه مـــاموره
پخپـــــل قتـــل به مــــا وبولی معــــــذوره

فکر وکه چې دا مـــرگ ندی خمـــار دی
ژوند هر چاته یوه نیشه ده بیا قمــــــار دی

د لیندۍ ، ۸
۱۳۴۳ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

شکمنه مینه

د لرغونو زمانو په افسانو کې
د بخدې په اوسنیو ویرانو کې
راته کېږی یو بزگر سړی قصه ده
د یو ښکلی ژوند غمجنه خاطره ده

وایې هغه وخت چې دغه ښار آباد و
د نړۍ له توفانونو نه آزاد و
پدې سیمه کې استوگن و یو ځوان
یو بې ساري، بې رقیبه پهلوان

تا به وې د صورت غوښه یې پولاد ده
جگه ونه یې له نسله د شمشاد ده
د غیرت آوازې تلې په ملکونو
هم یې ناسته د ځوانۍ مینه په زړونو

مگر ځوان زړه یې له لاسه ووتلی
د یوې پیغلې نجل په مینه یې بایللی
معشوفه یې اوسېده په بخارا کې
د آمو د زورور سین هغه خوا کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

عاشق ځوان په هره میاشت کې یو یو وارې
لنــــــډولی بخـــــــارا ته اوږدې لارې
پریکــــــول یې بې اوبـــــو بیابـــــانونه
د یخنۍ په شپـــو کې واورې بــــارانونه

بې گـــدره به آمـــــــو غیږې ته پریووت
له ځپــــو او له گــرداب سره به کیووت
په وحشي سین به یې وروړل یرغلـــــــونه
ایلـــــول به یې سرکشه سیـــــــلاونه

پولادي لاس یې په هـــر شئ بانـــــدې بر و
که دریــــاب، که بیابــــان و او که غــرو
هیـــــځ یې نه لـــرله ویره، اضطـــــراب
تـــا به ویلــــی چې موجــــونه او گرداب

د ده مخـــکې ذلیل شوی محکــومان دی
بې ارزښته او نــــا چیزه غلامـــــــان دی
په رگـــــو کې خوځیــــدلی گرمي ویني
د هیچـــا پـــــــروایې نه وه بې له میني

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه ورځ له ورځــــو راغی بخـــــارا ته
زړه یې کیښـــــــود پښو د تمنـــــــا ته
نیمه شپه د آسمـــــــاني حصار د پـــاسه
بې له ویري، اندیښنې او بې وســـــــواسه

رادننه شو د میني منـــــــزلــــــــگا ته
زړه یې وسپـــــاره رنــــگیني مشغولا ته
جنتي شپه د ځــــــوانۍ په سره لمبو کې
په گیـــــلو کې، په قصو کې، په بوسو کې

په مســـکا کې، په خنـــدا کې، په ژړا کې
د آسمــــان د رڼو ستـــورو په ځــــلا کې
په ورو ورو د سبـــــاوون ساحـل ته تلله
د آسمـــــــان په شنه دریـاب کې بهېدله

خو سپېـــدو تر تورې پردې لانــــــدې
آخـــــر ستــر گې واړولې لانــدې باندې
آخـــر هغه ښایستــه شپه سبــــاوون شو
د وصـــال پلـــوشه جـگه شوه بېلتون شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت د دې شو چې بلخي زلمی جلا شي
د بخـــدې خوا ته روان له بخـــارا شي
خدا زده څه يې په زلمی زړه کې پيـدا شول
چې شونډان يې راغنچه شول په مسکا شول

ناڅـاپې يې نجـل ورته وويل اې گـــله
اې زمـــا د زړه شهی د عشـق بلبـــله
که هرڅو ستا ښکلی مخ يو بل څراغ دی
خو افسوس چې پيدا شوی پکې داغ دی

هسې نه چې ستا د گـلو باغ تالان شي
زمـــا د ميني ابـدې بـــرجل ويران شي
دغــه وار چې ځي له ښکـــلی بخارا نه
د عشقـــونو وصـــالونو له مـــاوا نه

گـوره پام که ځـــان وانه چوي لامبو ته
د جهيـــون خونړي سين مستـــو څپو ته
ستا د ميني په باغ گډ د شک تالان دی
دا ځـــل هغه آمـــو ندی يو بل شان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته د مینې په بېړۍ راتبېدلې
چې په موج او په توفان به برېدلې
اوس د شک په ځپوړو به شوه کشتۍ ستا
د دریاب کړۍ به ونیسي مړۍ ستا

ګوره پام که اې زما خیالي دلبره
هسې نه چې په سین ګډه شې نابېره
د سپیدو چرګانو وکړل آذانونه
ځوان روان شو مات زړګی ساړه آهونه

بله شپه بیا د جیحون دریاب ته راغی
د اوبو یوه ژور تالاب ته راغی
ده وې ګوره د یار زړه کې به څه تېر و
چې زما زړور زړه ورڅخه هېر و

دې ګمان کاوه چې ګوندې دا دریاب
د آمو مستې څپې او یا ګرداب
زما د اوسپنو دامتې به کړي ماتې
زما د مینې خاطرې به شي مېراتې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نـه نه ! زه هسې بـــزدله میـــن نه یم
زه په مینه کې په مـــال او په تن نه یم
زمـــانه به خامخـــا زما فرمان وړي
سین او غـر به زما سوری ته امان وړي

دایې و وې ناپایـــوه سین ته پریـــووت
له جیحون سره په جنګ جګړه کې کیووت
مـــــګر دا ځلی بل سین بله ځپــه وه
بل ګـــرداب و بله لـــوبه بله شپه وه

د دریـــاب ګېډه کې بل خپل انقـلاب و
په اوبـــو کې بل قـــوت بل اضطـراب و
ایشېـــدل د دریاب زړه کې غصبـــونه
د ځپــو له خولې وتل سرکش ځګـــونه

قهـــرجنې زخمي غېـــږه کړله خلاصه
د اوبو سیلاب یې پرېښود پې د پـــاسه
پولادې متې یې تـــاو شوی یو تر بـــله
خو تېر وخت تکرارېده نه بیا هېڅکـله

(c) ketabton.com: The Digital Library

پهــلوان زلمی خـوراک شو د جیحون
عشق و نه زغمـــــل نازونه د جنــــون
د عشق کار کې چې ربنتینې صفا نه وي
سر ایستــــل ترېنه آســانه سودا نه وي

مجنـــون ځکه پایښتې جـــاوداني شو
چې د خپـــلې لیـــلې مینه کې فاني شو

د لیندۍ، ۱۲
۱۳۴۱ - کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورى او ليوه

مــازيگــر و زيړى لمــــــر په ډوبېــدو ؤ
له مشـــــرقه نرم بــــاد په چلېــــــدو ؤ

په ورشو کې د شنيـــــلو وږمه خـــوره وه
د شفق لمـــــن د وينــــو په شــان سره وه

هــره خوا راپـــورته شوى وو گــــــلونه
د بيــــــديا په لمـــن پلن وو سره لالـــــونه

د سنځلو بوى خـور شوى و بيـــــــديا کې
د شنيلى فرش غوړېــــــدلى و سحـــــــراکې

شين آسمــــان تانــده هوا ښايسته غــــرونه
په هـــــره پوله د خـــاټولو شراغــــــونه

يو رمـــه له لــرې ښکـــارېده په تلـــو وه
له ســـارا نه آبــــــادى ته په وتــــــو وه

په ورشــــــو کې له رمي نه پــــاتى ورى و
برگــــــکى و پستــــکى و گـــــــلالى و

(c) ketabton.com: The Digital Library

ببر سر اوږدې غوږونه ښیښې ستر ګې
سور پوستکې د مخ پښې پې سپینې غبرګې

آزاد ګرزېده نه شپون و نه رمه و
مه یې زړه کې له بل چا اندیښنه و

نابېره په یو ځل په نخبېدو شو
له خوبنۍ به په خیز او په ټوپو شو

بیا به منډه کړه او جګ ځای ته به وخوت
آزاد ډاګ به یې په مینه مینه وکوت

یو ځل تېرې شو اوبو په لوړ راغی
دلبنتی مستو ځپو په لوری راغی

په ژوره زۍ راښکته شو اوبو ته
ده لا شونډې سمولی خپلو څښو ته

ناڅاپي یې تر غوږ سخته یوه غورا شو
په ماشوم صورت یې تبه راپیدا شو

چې کاته یوه لیوه ولاړ و پورته
دزاړه سرې سترګې یې ورته ولې اورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپینې داړې یې چـــــړې د قصـــــابانو
تـــوره خوله یې لـــــکه ګور د دوزخیانو

ورې چې ولېـــــده دا حـال له حاله ووت
خپـل اجل یې روغ پخپـــلو سترګو وکوت

لیـــــوه پورته په غـــــرور ورته ولاړ و
ورې لا وخته له خپـــل ځان جهـانه و لاړو

د ورشـو سنـــدرې هېـــر شوې ورشو کې
د ټوپـــو خونـــدونه لاړل په خوبـــو کې

لیـــوه ورې ته ویل ودریـــږه مه ښـوره
دا اوبـــه دې ولې خــــړې کړلې ګـــوره

زړه مې غـــواړي درنه پریـکم غوږ او ژبه
اې رزیـــله بې حیـــا او بې ادبـــــه

ورې په عــــذر او عـــاجزۍ او په ژړا
ویــــل پــــــلاره زه اولاد یمه د تـــا

زه به څنـــــګه ستا اوبه درخــــړومه
یـــا به خــــاورې په هغـــو درګـــډومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاشکې ړوند شمه پخپلو دواړو سترګو
که دا کار وکم یا ګوډ شمه په غبرګو

دا او به خو ستا له خوانه رابهیږي
زما په لوري را رواني دي تېرېږي

ښايي پورته کوم پسه وي بې ادبه
کوم سپین ستګي بې حیا او بې نسبه

خېږې کړی يې او به وي ستا سو څښو ته
که رخصت وي زه به درشمه کتو ته

لیوه وخندل او وې وې نابېره
اې سپین سترګیه بې حیا او غټه خره

ته لا ما ته خنګه وایې دلیلونه
مګر ما ته معلوم نه دي دا چلونه

اوس به ستا د سپین سترګی سزا درښیم
زه لیوه یمه کم عقله پسه نه یم

خوار کی ورې یې ونیو له غاړی
د مظلوم په مرئ خښې شولي داړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظالمــان همیشه خوري د مظـــــلوم غوښې
په کمــــــزور د زورور منــــــگولې ښخېږي

د میزان، ۹
۱۳۴۱

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې غوښتنې

یو لـــــر گبه چې غریبۍ و کــــــړولې
لــــوړې تنـــدې په اورونو اړولـــې

چـــاودو پښو یې پـــــارولی وو دردونه
خـــوږمن زړه یې خـــوځولی وو موجونه

تمــــامي عمـــر له خپـــله بخته تنـــګ و
له خپــــل غم او غــریبۍ سره په جنګ و

یوه ورځ دلوی ځنـــګله په لور روان شو
د چـــــرتونو په دریـــــاب کې لالهان شو

لار په منـځ کې مخــامخ شو یو سړی ته
یوه سپین ږیـری شان بوډا ته ګــــلالی ته

په پوښتنه کې دستي سره آشنــــا شول
په خــــواله شول د دردونه په افشا شول

لـــر گبه پرانیستې د زړه غـــــوټې بوډا ته
بـــوډا وژړل بدمـــــرغي بې نـــوا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېــــوزلان ښه يو د بـــــل په ژبه پيــــږي
يــــو د بــــل لپـــاره سوځي او کـــړيږي

لــــر گبانه د لــــر گبنـــو سره ژړای شي
بزگـــــران د بزگــــرانو خپـلېدای شي

بـــــوډا وويل لـــــرلا به ته گـــرانه وروره
يــوه لاره درته ښيــــــم ما ته گــــوره

دې ځنـــــگلو کې يو فقير مشکل کشا دی
لـوی عـــارف دی ستا دردونو ته دوا دی

نامـــــرادان رسوي خپــــــلو مــــــرادو ته
دولتـــــــو ته مقامـــــو ته معشوقــو ته

کــــال د مخه يو جونکی له ما نه ورک و
دغه کـــــار ته زمـــا عقــــل هک او پک و

چـــا راوښــــوده درک د د غه پيــــــر
چې خدای دوست دی او عارف دی او فقير

زه روان شوم په اخــــلاص د هغه خوا ته
د اميـــــد مخه مې خــــلاصه کړه رڼا ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا زه نه وم رسېدلی د ده ځای ته
لا مې خاوري بادولی په سر خدای ته

ناڅاپي مې د ځنګله په یوه خوا کې
د ماښام په تور بخونه شان رڼا کې

تر نظره یو بوده په خوځېدا شو
چې کاته مې زما جونګی دی راپیدا شو

دا فقیر به د تا کار هم ګوره سم کړي
ته خو ورشه هماغه به دې یو غم کړي

د لرګبه په سترګو پړق شو او رڼا شو
د ژوند هیله یې په زړه کې راپیدا شو

وې یې ځان سره چې خامخا ورځمه
دا ستانه سړی به حتماً ننګومه

ګوندې وي چې بهانه راته پیدا شي
کومه پټه خزانه راته پیدا شي

دم درحال یې خپل سپین ږیرې بوډا هېر شو
حرص د زرو او د مال ترینه چاپېر شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې تکبیـــــره بې دعــا او بې ســـــــلا
بې پوښتنـــــــې له بوډا شو راجـــــــلا

په تلـــوار تلـــوارې راغی د پیـــر ځای ته
د غمـــونو او دردو مشکـــــل کشای ته

چې کاته یې پیر خاموش په ځای کې ناست دی
استغراق کې خپـل خاوند لره په خواست دی

که جهــــان وای همه واړه ښورېـــــدلی
دې به نه و له خپـــــــل ځایه خوځېـدلی

خـــوار لړګبه همالته تېر کړل درې کلونه
رایې نه وړل د مــــــــراد غنچې ګـــلونه

پیر هماسې پخپـل ځای ناست و سر خوړی
تــا به وی چې سم و دم دی لـــــکه مړی

آخـــــر یوه ورځ د لړګبه صبر تمـــــام شو
نا څـــاپي یې د خپـل کور پلـــوته پـام شو

ور په یاد شول خپـــل بدمـــرغه اولادونه
خپـــل د درو کـلو بې ځایه خدمتـــــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لــکه مار له ډېره درده په ځـــای تاو شو
له غصې په مـــلا غبرګ شو تاو راتاو شو

په دې وخت فقیـــر له خوبه بیـــدار شو
قهـــرجن لرګبه ته هسې په ګفتـــار شو

وایه څه غــــواړې چې درکم مــرادونه
عـــزتونه خـــزانې که ثوابــــونه

لرګبـــه ووې له غضبه خـــــوټې راکه
دامې بس دی خــــزانې ځانته بسیا که

فقیــر ببرته خپــــلې سترګې کـړلې پټې
د لـــرګبه تمـام وجود شو خوټې خوټې

شونډې خوټې پوندې خوټې سپوږمې خوټې
پــوزه خـــوټې وروځې خوټې پښې خوټې

څو لـــرګبه له غوصې کیناست او آرام شو
سر ترپـــایه پې د خوټو کـــار تمـــام شو

غریبـــــګوټې وی توبه مې له دې ګټــــو
چې تر خوټې پورې ډوب شومه په خوټو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس به ګـــالم بیـــا د دري کـــلو غمـونه
تېـــروم به په چوپـــړ کې تاړ کـــــــونه

بیـــا به ژاړوم دې ناپوهه لـــــوړ مقام ته
پـــام بې اړوم د خوټـــــو سرانجـــام ته

په همدې همدې کې تېر شو درې کلونه
د لـــر ګبه انتــــــظار وسپړل ګـــلونه

قلنـــــدر له استغـــــراقه رابیـــــدار شو
چې بیدار شو نو مخلص ته په ګفتار شو

اې زمــــا خــاصه مخلصه رانه غـواړه
یا دنیـــــا یا آخـــــرت یا دغــــه دواړه

لـــر ګبه وویل دا خوټې رانه واخـــــله
دا د ننـــګـ او شرم ګټې رانه واخـــله

پیر سر ښکته که او بېرته پخپل ځان شو
لـــر ګبه بیا له خپـــله سواله پښیمان شو

د ده خوټې هـــــم د نورو سره ولاړې
سپیـــره پاتې شو غمـــوته جینګې داري

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیــا یې و گـــالل د درو کـــلو غمــونه
د ایزکـــــــو عـــذابونه کــــړاوونه

پیــر پخپـــله وخت بیــا سر اوچت کړ
په لرګبه یې تمـــام هسې خپل حجت کړ

وایه څه غــــــواړي چې دریې کم غریبه
اې کـــم بخته دربـــــــدره بد نصیبه

لرګبه ووې چې له دې شرمه مې خلاص که
غلـــط نشي خپـــلې خوټې را په لاس که

نور به نه غــواړم له لویو خلـــکو ګټــې
که مې یو وارې تر لاس شي خپلې خوټې

د تلی، ۱
۱۳۴۱ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقلب

يو كـــــوچى و چې شودې يې خـــــرڅولى
نيـــــــــمايې به يې اوبه يې گـــــــډولى

په ټگـــــــۍ او تقـــلب كې دولت من شـــو
په جــــاهل قــــوم كې لوى شو عزتمن شو

څلور ميـــږې يې په كم وخت كې رمې شوې
له دوو اوښـــو نه يې جــــوړه قافــلى شوې

ډير نيـــــږدي و چې د نورو غــــلو په شان
يو ستـــــر مشر شي د قـــــوم او والا شان

يوه ورځ دغه ســـړى ته په بــــــــازار كې
كـــــار پيدا شو او روان شو په تـــــلوار كې

مـــــاسپښين چې بيـــرته ووته له ښـــــاره
د شـــــدوبې له پيســـو سره سرشــــــــاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناڅـــاپې سترګي ولـــــوېدې په غـــــرونو
پاس په غــــرو کې د اورو په انبـــــــارونو

ښـــکارېده چې پاس په غــــرونو باران راغی
ویــــــروونــکې او بې سارې توفـــان راغی

په اورو کې بـــــــــاران کړلی غـــاښ چیچنې
وریځـــې پلـــنې شوی د غــــرونو تر لمنې

د آسمـان دروازې خـــــلاصې شوی اوبو ته
غــــرونو کوز کړل سیــــــلاوونه ډوبېدو ته

مــــاښامی کــــوچی په ویره اندېښنـــــو کې
رانیـــــږدې شو خپـــــل ټاټوبی ته غمــــو کې

راالـــــــوتی وو له غـــرو سا ړه بــــادونه
خــــواره شوی وو د وریځـــــو تور فوځونه

یو ژیــــړ چکه سپــــــوږمۍ په راختــــو وه
یوه غمجـــــنه شان رڼــــــا په خورېـــدو وه

عـــــاقبت راغی کــــوچی خپلې ورشـــو ته
خپـــــلې سیمي د کېــــــږدیو او رمـــــو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کـــــاته يې د همه وو کار تمـــــام دی
که رمې دی، که پيسې دی، که يې کام دی

نه رمـــې شته، نه د کـــور نــام و نشان شته
نه يو څــــاروی نه يوه ننبه د انســـان شته

هــک او پــک شو ســاپې و ننبته سينه کې
او ښـــکې و چې شوی د ستـــــر گو آينه کې

لـــکه بت بې حر کته په ځــــــای و دريـــد
بيـــا بې حس شو لکه زوړ ديوال راولـــوېد

چې په حــــال شو نو په منډو منډو سر شو
خــــدای دربار ته هسې په شــــور و شر شو

مــــا خو يو پــل نه و ايښي څه بېځـــــايه
دا او به له کـــــومه راغلي لويه خـــــدايه

هلته چېـري کــــوم بوډا و ژونـــــدې پاته
ورو ورو راغی رانېــــږدې شو د ده خواته

ويـــــلي دا ستــــا د شودو او به دي وروره
ستا عمــــــل دي په رڼـــو سترگو گوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا او به چې په شودو کې خــــــرځولی
هغه واړه غـــــونډېدلی زیاتېـــــــدلی

شولې زیـاتې دا سیـــلاب یې را روان که
ستا د لاسه یې زموږ کور گی هم وران که

د تلی د میاشتې ، ۳
۱۳۴۱ ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیوه

یو لیـــــوه و له تازیانـــو تښتیـــــدلی
د یوه کـــلی په خـــوا راغی سا نیـولی

خـــوار له ډاره کـــنۍ پښو کې و نیولی
چونګیــــده او د مــاشوم غوندې ژړلی

ډېر بې حـــــاله وارخطـا او منقلب و
لار ترې ورکه وه بې حـــده مضطرب و

د ښکـــاریانو هـــره خوا پسې ها ها وه
بـــده پېښه خطـــــرناکه مشــغولا وه

تـــور ګردونه ورپسې وو د تـــــاویانو
پسې لیــــکه یو پلټن د هلـــــــکانو

مـــاتېدو ته یې خــــوني غاښونه سم وو
رسېـــــــدونکې یې انجام ته نور ستم و

خپـــلو بدو له هر خــوا په مخه کــړی
په هـر ګــام کې یو ټوپک په زخه کړی

سایې نښتې وه «امـان امان» یې وغوښت
یو ساتلی او مصئون مـــکان یې وغوښت

عـــاقبت د کـــلی لارې ته راســــم شو
از چې کـــلی ته نږدې شو زړه یې تـم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دایې خــوښه کړه چې ننه شي کوم کور ته
لاره وتــــړي د پسیــــــو شرو شـــور ته

خـــــو تـــــــــړلی و له بدمـــــرغه ورونه
دروازو ته وو لـــــــــوېدلی ځنځیـــرونه

په څغستـــــا شو په کوڅو کې کته پورته
په دې هیــــــله چې ننه شي کـــوم کورته

د ښکـــــاریانو شور و شر په زیاتېـــدو شو
د لیـــــوه تمام صورت په لـــــرزېدو شو

ښـــــایسته نړۍ یې غــــــاړه کې کړۍ شو
یوه شېبه یې په غمــــــــــونو کې پیړۍ شو

هلته نـــــاسته په دیــــــــوال یوه پشو وه
په کــــــــوڅه کې د لیـــــوه په ننداروه

د لیـــــــوه نظـــر چې ولــــــوېده پیشو ته
خـــــوله یې پرانیسته زاریو او عــــذروته

ای بې بې پیشو تــــــــــــلوار که راته وایه
چـــــاته ننګ یوسم یـــوه سمه لاره ښایه

ته پوهېـــــــږې په ما څه سختې تیــــرېږي
د اجــــــل چاړه مې ستونې ته خوځېـــږي

دا د سپیـــــو او ښکـــــاریانو چې هاها ده
بـــــل څه ندي دا په مـــــا پسې غوغـــا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې شته دی دغه کــلی کې یو ځوان
کـــوم زړه سوانده او شریف شاني انسان

چې مـــا وساتي له سپیــو او تـــــازیانو
امن راکـــړي له دې سختو ظالمـــانو

هـــله وایه وخت تیــــرېږي چې ورځمه
اجــل نیـــغ راته ولاړ دي او زه مـــرمه

پسشو وویل سورګـــل یو ښه انسان دی
د هغه کــــور هم پنا دی هم امـان دی

لیـــوه وویل هغه ته مې مـــخ تـــور دی
یو پسه مې ترې خــــوړلی په مـــا پور دی

پیشو وویـــل چې ورشه نو انځـــــر ته
د دې کـــلی ننګیـــــالی او زورور ته

لیـــوه وویـــل هغه ته نشــــم تللـــی
یو سیـــــرلی مې له هغه نه تښتـــــولی

ګنـــاکاریم ګنـــاکاریم ګنـــــاکار
خـــــدای د پــــاره راته ښیه بـــله لار

پیشو وویــــل نو هـــله تلــــوار که
ځغـــله ځغـله د زمرک کــــاله ته لار که

لیـــوه وویل یو وری مې ترې داړلــــی
دا لا څـــه یو خوســـکی مې ترې خوړلی

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو ووې چې نو ځوک به در په لاس کـــم
گمان نه کوم چې اوس به دې زه خلاص کم
تا پخپـــــــــــله د نجـــات ورونه تړلـــــی
ځوک وژلی، ځوک داړلی ، ځوک خوړلی

د سلواغی ، ۴
۱۳۴۱- کابل

«موضوع د روسی فلکلور نه اقتباس شویده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوړ حما م

راڅـــــــر گند شو يو ورځ يو دردېـــــدلی
يو انسان ، يو مـــــــــــرور، يو پارېـــــدلی

د ظلمـــــــــونو ناروا وو په اور ســـــوی
د نظـــــــام او منتظـــــــم دودالــــوی

په ځـــــــوالی کې له غمـــونو کمان شوی
مـــــريض شوی زهيـــر شوی ناتوان شوی

که آسمـــــان و او که ځمـــکه وه کنځل يې
که کشـــران وو که مشـــران وو يــــادول يې

له خـــــائنـــو امــــــرانو يې شکــــــوه وه
له انسان غـونډې ديوانـــــونه شکـــوه وه

آزرده و له مفســـــــد او له فســــــاده
له راشی نه ، له خــــــاينه ، له جـــــلاده

له خپل کـــار او خپل دفتـــر نه يې زړه تور و
تا به ويلی درست جهـــــان ورباندې اور و

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه وې غوښتــــل يو كـــار ورته پيدا كړم
يو شريف شانې روزګـــــار ورته پيدا كړم
هسې كـــار چې له فساده يې كـــار نه وي
له ليـــــوه سره يې واك او اختيـــار نه وي

مـــا چې واوريـــد دا ناشــــونې شان مقصود
زړه مې وســــو په دې پاك ساده مـــوجود

چې ته ګــــوره دې د څه شي اميـــدوار دى
څــومره پاك څــومره ساده څه بې آزار دى

دا مــــاشوم لا منتظــــــر د صفـــايي دى
په مـــــانبام بانـــدې ګمـــان د سبايي دى

په كــــرار او نرمۍ مې ورته ويـــــــلى
دا دفتــــــرې واړه يو دى نه دي بيـــــلى

په هر ځـــاى كې هغه يو شـــانې رنګريز دى
كې هرات دى كه غزني دى كه ګـــرديز دى

دې لپـــــاره چې دى پوه كمه تمـــــــام
ورتـــه سر مې كــــړه قصه د زوړ حمـــــام

(c) ketabton.com: The Digital Library

«یو سړی د شپې شیــــــطان و غولـــولی
نیمه شپه له خپــــــــله کوره رتوتـــــــلی

ضرورت یې و لمبـــــا او استحمـــــام ته
برابــــر شو یوه زاړه غـــــوندې حمـــام ته
وردننـــــه شو دهلیـــز ته بې وســــواسه
ځـــان یې ســم که لوڅیـــــدو ته سمدلاسه

تن یې لــــوڅ که، لونګــ یې وتـــاړه د پاسه
چې شرنـــــــګا شوله اوچته له هر تـــاسه

په لینــــــدۍ د هر ګنبـــدې کې نارې شوی
له هر وره نه راوچتــــــې نغــــــارې شوی

پنجــــــری یې د بـــــلاوو تورې خولې شوی
دیـــــــوالونه د وهمــــــونو قافــــلی شوی

په وهمــــــو کې لمبـــــائې ته شو د نــــنه
ګـــــوندې هلته د بـــل چا وکـــړي لټنـه

په نظـــــر کې یې یو بـــل سړی پیـــــــدا شو
چې پیـــــدا شو نو یې زړه پې تســـــلا شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده لا ځیـــــر ، ځیـــــر د ملګری تماشا کړه
چې کــــــاته یې دواړو ستـــــر ګویې رڼا کړه

څو ګـــــامونه ترې رالـــرې شو په زغـــــرده
چې کــــــاته یې د پښو تـــله یې وه ګـــــرده

تـــا به وی د پښو تـــله یې د پیـــــــل وي
نیــلی ستر ګــــی یې کاسه ، کاسه د نیل وي
بــل څوک نه وو او حمـــــام واړه خالي وو
نه یې ســـوری ، نه یې ښښه ، نې کــــــالي وو

په دې تش حمــــام کې ویره ورپیـــــدا شو
په تمــــام صورت یې ګـــړه رېږدېـــدا شو

زړه یې واچـــــاوه سړی او وارخطــــا شو
په ورو ورو په ویـــره ویـــره راپه شــــا شو

د کـــــالیو اغوستــــو کوټې ته ستـــون شو
بېچـــــــاره له ډېـــرې ویرې نه زبـــون شو

د حمـــــام یو خدمتـــــــګار شو راپیـــــدا
لیــــــږ را تم شو، څه یې زړه شو تســــــــلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدمتـــــگار تې هسې وویــــــل دواره
اوس مې زړه چـــــاودلی و لــــه داړه

په حمــــام کې راته ښـکاري چې پیري دي
ښځې گـــــردې دي پخپـــــله سم سړی دي

لا پخـــــوا وم وېـرېدلی اوس بتـــــر شوم
په ناولی ځـــــان راووتـــــم بهـــــر شوم

د حمــــام خــــادم ویران شو له خنـــــدا
وې یې داسې خــــو به نه وي لـــکه زمـــا
دې چې ځیـر شو، د ده ښځې هم رفیدې وی
د پیــــریانو غـونډې گردې وی کلچې وی

په هـــــدوکو کې یې ننــــــوته ویـــــره
ســــړه تبه یې په زړه شـو رابرسیـــــــــره

د نــــایې کــــوټې ته راغی نیــــم عریـــان
رنگ الوتی، ســــا نیولی او ستـــــومان

خپـــل آشنا نایي نـــاري کړې پې چې ولي
چیــــرې تښتي څه له دانــــگي ولې ځغلي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

وې يې مه مې پوښــــته بده واقعـــــه ده
په حمـــــام کې د پیریـــــانو هنـــگامه ده

راتـــــول شوی په جهان چې څه پیریان دي
پښې يې گــــردې ته به وايې چې پيـــلان دي

ډم په بریتـــــو کې ملـــــگری ته مسکې شو
لـــــونگ يې لـــري که پښو نه او پیـــری شو

وې گـــوره زما د پښو غـــوندې خو نه وې
هسې گـــردې هسې غونـــډې منډې شوې !

ســــړی وډار شو په چیغـــــو او سوران شو
د حمـــــام آخـــــري وره ته را روان شو!
د حمـــــام خاوند چې ولیــــده دا منـــــډه
ترغـــــابنو لانـــدې يې ونیوله شـــــونډه

وې خیـــــر دې وي ورورہ چیـــــرې تښتې؛
دغـــه ولې هسې لـــــوخ او کالی نغښتې!

وې مه پوښته زاره مې په چـــــــــاودو ده
روغـــــه سا مې له هیبته په ختـــــــــو ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حمـــــام په منځ کې واړه گــرد ښبي دي
که نايـــان، که خـــــادمان، که سړي دي

د حمــــام خـاوند دلــــونگ په راښکو شو
په خنـــــدې شو د ښبــو په لوڅــــو شو

د ســــړی چې په گـــردو ښبو نظـــــر شو
ســـد يې لار، له تـــورو خــاورو برابر شو »

مــــا چې خــــلاصه کړه قصه د گردو ښبو
مخــــاطب شو ناڅــــاپې په غــــريدو

وې يې هــــــا سړی خو يوه شپه ځوريـدلی
له څــــلورو گـــــردو ښبو نه ويريـــدلی

مــاته گــوره چې بنـدي يم شا مـــــدام
ځــــوروي مې گــــرد ښبې عــــلی الدوام
هــــره ورځ وينـم سلــگونه شيطـــــانان
بې غـــــــوږونو بې نظـــره بې ايمــــــان

ځـــــورو . ي مې پــاروي مې خوځــوي مې
ژړوي مې ويــــــــروي مې ســــــوزوي مې

۱۲ر۱۲ر۱۳۴۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویش

یو زمری او یو لیوه او یوه ګیدړه
مخامخ شوو په ځنګله کې مخ په ځوره

زمری وویل لیوه ته « سریاوره ! »
اې زما خوږه ملګریه زړوره

داله لوږی پیدا شوی چې وسواس نن
باید ورسیږي پای ته زموږ په لاس نن

ته نن لاړ شه د رمو په حال خبر شه
کوم چاری یا پشیلی ته برابر شه

ګیدړ ګله دې کوم کلی ته ځان سم کړي
کومې چرګې ته دې جوړ د نیو چم کړي

زه که څه هم نن بې وسه او ستومان یم
ستاسې غم خورم په غوایې پسې روان یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زوروور زمــــــري چې وکـــــه دا فـــــرمان
گيـــــدړ وغـــــــوښته له ده د سر امـــــــان

وې يې خنــگه دي فرمـــان وروسته له ښکاره
په کــوم ځاى کې بيا يو ځاى شو له سرکاره

زمـــري وويل همـــــــدلته راپيـــــــــدا شئ
په همــــــدې ځـــاى کې زمـا حضورته راشئ

په همدې ځاى په خوښۍ کې شريـــكان شو
بيا به خوځـــــــو بروجنـــگلو ته به روان شو

وروسته درې واړه دريـــــــو لارو ته سم شو
دم در حـــــاله د خپل ښــكار په فكر او غم شو

ورځه وروسته چې له ښـــــكاره راستانه شول
سره كېنـــــاستل د زړونو په خـــواله شول

زمـــــري وويل ليــــــوه ته « حوالـــداره !»
دغه غـــــــــوښې راتقسيــــــم كه ښيه لاره

ليـــــوه وويل ســــــلطان ته حق معلوم دى
چې زمـــا څه، د گيـــــدړ څه د ده كوم دى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډنګـــــــر چرګ د ګیــدړ خان، پسه زمــا دی
دغـــــه غټ مــــزی غــــویې واړه د تــا دی

په دې ویش به د غــــــلام زړ ګی مسرور شي
که د تاسې لـــــــوړ حضور لره منظـــور شي

د زمـــــری سپوږمی له قهره تکې سرې شوې
ستــــــر ګې ننوتې مــــخ کې او وړې شوې
خــــــوله یې پلــــــنه شوه راویې وتې داړې
لـــــه غضبه یې ځـــــــګونه شولی نــــاړې

ســــره تاو شو پخپـــــــل ځان کې او ببـر شو
له غصې نه ســــــور خطـــــر شو لا بتــــر شو

له لیـــــوه نه یې سر غــــــوخ که په یوه منــډه
د ګیــــــدړ لـــــکې له ویــــرې شوله غـــونده

له هیبــــــته ګـــــــرده یو مــــــوتې وړې شو
سره ننـــوته، نیـــــمه شوه کمـــــــــکۍ شو

په دې وخت کې زمــــــری وویل چې وایه
په دې ویش کې د تـــــــا څه ده خپــــله رایه

(c) ketabton.com: The Digital Library

گیـــدړ وویل ســـلطانه ویش روښـــان دی
حقیقت ځــــــلانده لمــر دی او عیـان دی

چـــرګ د تا سبـــا ناری، پسه غـــرمنی دی
دا غــــويې ستــا د حضور ماښـــامنی دی

زمــــری وخنـــدل او وې ویل ګیـــدړ جانه
دا انصاف دې پیـــدا کړی له کـــوم خوا نه

دغــــه ویش چې ته مــــــا سره منــــــلی
دغــــه عقـــل وایه چا درته ښــــــــوولی

ګیـــدړ ووې تا چې پرې د لیــــوه سر که
شــــاهه مـــا له هغه زده دغه هنـــــــر که

څـوک چې مشر سره ویش کې چــالاکي که
له خپـــــل سر سره جفــــا که بېبــاکي که

د حمل، ۱۵
۱۳۴۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د عشق افسانه

(له يوناني رواياتو څخه)

يوه ورځ خـــــدايان له سولې څخه تنګ شول
د جنــون او ميني خــداى سره په جنګ شول

د جنـــون ګــــذار په ميني بــــــرابر شو
عشق يې ړوند كه او جنــــون ورباندې بر شو

خـــوار پخپــلو دواړو سترګــــو نابينا شو
د خـــــــدايانو مـــــــركې ته په ژړا شو

چې زه ړونــــــد كــړمه په سترګو ليونتوب
مبتـــــــلايې كـــــړم د عمــــــر په آشوب

اوس نه پــــاڼ وينمه مـــــــخه كې نه لاره
نه ژوره نه غـــــــونډۍ او نه هـــــــواره

بايـــــد وشي دا پوښتــــــنه له جنـــــــونه
چې يې وايستـــــمه ولى له ژونــــــدونه

دوى چې واوريـــــده له ميني دا بيـــــان
دغــه څـــلې يې وركېښـــــوده ترميــان

(c) ketabton.com: The Digital Library

بایــد عشق له لیونتــوب سره پخــــلا شي
د دوی شخـــــړې ته د حــــل لاره پیدا شي

لیونتــــوب چې عشق په ستـــر گو نابینا که
ټــــول عـــالم ته یې له لاسه ځـــان رسوا که

پس له دې چې لیونتــوب کومه خــــوا ځغلی
عشق دې هـــــــم له خپـــــله ځانه سره ولی

دا به گـــــــالي که خپه وي او که خوښ وي
بــــــاید تــــل د عشق د لارې عصــــا کش وي

له هغې ورځې راهیسې عشق جنـــــــون شو
څوک چې چــا باندې مین شو جگر خون شو

بې جنـــــــونه عشق هیــڅ لوری ته تلی نه شي
بې رهبـــــــــره یو قـــــدم خوځیـــــدای نشي

د فـــــــرهاد هدف خو ځـــــکه بې ستون دی
چې له عشق سره لازم قـــــــــوي جنون دی

د تلی ، ۱
۱۳۴۴ـ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

انسان او شیطان

اوریـــدلی مې له چـــــا نه دا قصه ده
لنـــډکې ده خو معنـــی کې ښه اوږده ده

را روان و په ســــاراکې یـــو لاروی
یو بېبـــاکه بې پــــروا د ژونـــد روی

په صـــورت بانـــدې تکړه په زړه غښتـــلی
د ځــــوانۍ په هــــر پیچوکې اوښتـــلی

دا ســـړی په لـــویه لار کې شهـــواني شو
شهـــوت واخیسته په ســـر او توفـــاني شو

پـــام یې وکـــه چې د زړه تســـل پیدا کـړي
خپـــل سرکشه ضرورت چېـــرې رواکړي

هلته خیـــــرمه یوه اوښه خـــــــر بدله
د زړه غــــــوټه یې ورو ورو راسپـــړېدله

پښه یې ونیــــوه له ټکـــه یو څه تـــم شو
څــــو پخپـــله فیصله کې مصمـــم شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو د لاستې شـــان لرګی یې راپیـــــدا که
لنـــــګوټې یې له خپـــل سره راجـــلا که

او ښه څــــــروده همـــاسې په ورشـو کې
ســــړی وتــاړه لـــرګی ورته ورنـــو کې

د شا خوانه یې ورجـــــوره یوه زینه کـړه
بیـــا یې ودرېـــده او یخـه یې سینه کــــړه

چې تســکین شو پښیمـــان شو له خپل کړلو
شرمنـــــــده و د زینې له جــــــوړولــــو

وې یې تو لعنت په کــــــــار شه د شیطـــان
د رزیــــــل د بې شرف د بې وجـــــدان

کنې چیـــرې زما خیال چېرې دا کـــــار
ولاحــول په دې سپـــی په بدکــــــردار

په ګنـــــاه او په زنــــایې مبتـــلا کړم
په دې کـــــاریې ملائـــکو ته رسوا کړم

ده لا وی په بې غـــــرض شیـطان تورونه
د بـــــاران غونـــدې کنځـــلې لعنتـــونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې څــــر ګند شو نا څـــــاپې ورته ابلیس
سپیـــــنه ږیــــــــره تر بیــــــلایوې کمیس

وې یې اې حرامـــــــزاده او زنــــــاکـاره
تـــــاته کـــله مـــا ښــــوولی دغه لاره

ځـــــــکه هېڅـــــکله زمـــا دا تکل نه و
چې په ذهـن کې مې هسې اټـــــــکل نه و

تا چې هـــــر چېـــرې پخپــله غول خوړلی
بیـــادې زمـــا په سپینه ږیــــــره راتپــــلی

زه شیـــــطان یم مـــــګر دومره رزیل نه یم
دا د تــــــا غونـــــدې وحشي او ذلیـل نه یم

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library